

efter vort Forslag indskrænkes til Mands-
 personer, medens Lovforslagets Udtryk
 „Personer“ tillige omfatter Kvinder. Uden
 at jeg just vil sige, at man ved Affattelsen
 af Regeringsforslaget har været opmærksom
 herpaa eller ønsket, at det skulde finde An-
 vendelse ogsaa paa Kvinder, er Udtrykket
 dog saa omfattende, at det ogsaa angaar dem.
 Her er nu et Mindretal afveget fra os, idet
 det foreslaar, at Paragraffen skal udgaa, saa
 at Forholdet vilde blive, som det nu er,
 efter Fattigloven af 1891, at der overhovedet
 ikke kunde anvendes legemlig Kædselse
 over for Fanger i Tvangsarbejdsanstalt,
 der have gjort sig skyldige i disciplinære
 Forseelser. Med Hensyn til de særlige
 Grunde, som Mindretallet anfører for sit For-
 slag, skal jeg paa Flertallets Vegne bemærke,
 at vi ikke have kunnet føle os overbeviste
 derved. Der behøvedes for det første Flertallet
 en vis Inkonsekvens, for saa vidt vi
 ved at holde os til Regeringsforslagets
 Grundtanke paa dette Punkt ikke sætte Bestyrelsen
 i Stand til at kunne anvende den
 disciplinære Straf over for alle Personer,
 der ere henfattede i Tvangsarbejdsanstalterne,
 men kun paa dem, der ere dømt til Tvangsar-
 arbejde, og ikke paa dem, som ved admini-
 strativ Kædselse for stodesløs Omgang med
 eller Forvanskning af Fattigvæsenets Gjen-
 dele samt for anden offentlig eller huslig
 Udyd og Uorden, som det hedder i Fattig-
 loven, ere henfattede der. Det er ganske rigtig,
 at denne Uoverensstemmelse finder
 Sted, og jeg skal ogsaa for mit Vedkom-
 mende sige, at jeg ikke skulde have det mindste
 imod, at man udstrakte Reglen ogsaa til de
 Personer, jeg nu nævnte. En Ensartethed
 vilde derved opnaas, men der er ikke nogen
 Inkonsekvens i, at vi ved Lovforslaget ind-
 skrænker Reglen til de Personer, der ere
 dømt til Tvangsarbejde, thi kun for disse
 Personer kan Tvangsarbejdsanstalten siges
 at være en egentlig Straffeanstalt. Disse
 Personer ere dømt som Forbrydere til at
 straffes med Hensættelse i Tvangsarbejds-
 anstalt, for deres Vedkommende er Tvangsar-
 arbejdsanstalten traadt i Stedet for Fængsel.
 De vilde, hvis de paa almindelig Maade
 vare dømt til Fængsel, være faldne ind under
 Arrestreglementet, og for deres Vedkommende
 urgere vi altsaa, at det vilde være urigtigt,
 om de, fordi man finder det henfigtsmæssigt
 at inddømme dem i den strengere Anstalt,
 som Tvangsarbejdsanstalten i en vis For-
 stand er, skulde stilles mildere i disciplinær
 Henseende end de, der dømmes til den mil-
 dere Fængselsstraf, nemlig at være under-
 dragne den legemlige Kædselse. At der bliver
 Forskel mellem de to Kategorier af Personer,

kan altsaa ikke kaldes Inkonsekvens. Det er
 i alt Fald ikke nogen større Inkonsekvens,
 end hvis, som Mindretallet vil, Forholdet
 en Gang bliver det, at Varetægtsfanger
 blive fri for den forpørlige Kædselse, som nu
 kan anvendes paa dem; saa bliver der ogsaa
 den Forskel inden for Fængslerne mellem
 straffede Personer og Varetægtsfanger. Men
 Hovedsagen for det ærede Medlem, der ban-
 ner Mindretallet, er vel egentlig den, at han
 opfatter Rottingstraffen, ogsaa naar den an-
 vendes som disciplinær Straf, som saa brut-
 tal og saa brutaliserende, som han udtrykker
 sig, at han ikke kan ønske den anvendt her,
 ligesom han ogsaa ønsker al legemlig Straf
 affattet i Straffeanstalterne. Her mener jeg,
 at det ærede Mindretal ser for absolut paa Sa-
 gen eller lader sig for absolut lede af en Følelse.
 Jeg anvender her ganske det samme Hoved-
 argument som før, da der var Spørgsmaal
 om Anvendelse af Legemsstraf i Fængslerne.
 Forholdet til Lovgivningen er dette, at sam-
 tidig med, at den gældende Lovgivning i sin
 Udvikling har udelukket Legemsstraf for de
 fri Personers Vedkommende, har den be-
 vareet den og videre udviklet dens Anven-
 delse i saa ny Bestemmelser som Bestemmel-
 serne af 1846 og 1850 som disciplinær Straf
 i Straffeanstalter. De samme Love, de
 samme Mænd kan jeg sige — det er to
 Mænd, jeg godt kan nævne, Ørsted og
 David, — som have medvirket til Udstødelse
 af Legemsstraf over for fri Personer, have
 bevaret og videre udviklet den inden for
 Straffeanstalterne, og raadspørger jeg Er-
 faringen, saa viser det sig, at den bekræfter,
 at denne Straf kan ikke undværes der, und-
 tagen hvor vi have udfundt den, nemlig over
 for Kvinder; i alt Fald har jeg staaet mig
 oplyst, at i Straffeanstalten paa Kristians-
 havn har der ikke været anvendt Pryglestraf
 for disciplinære Forseelser af Kvinder siden
 1872, altsaa i 25 Aar, men samtidig er den
 bleven anvendt over for Mandspersoner paa
 Bredsløselille under stiftende Inspektorer og
 under stiftende Love lige fra 1859, da den
 blev tagen i Brug, til Dato. Det har ikke
 været nogen meget udstrakt, men dog en
 hvert Aar gentagen Anvendelse af den i Lov-
 givningen hjemlede Legemsstraf, og den har
 været anvendt af stiftende Personer; nogle
 af dem, der have anvendt den, have vel ikke
 været meget stemte derfor, andre kunne have
 været imod den, men der har været en al-
 mindelig Følelse af, at den er uundværlig.
 Naar det ærede Medlem henviiser til, at den
 almindelige Mening, saaledes som den har
 givet sig til Kende blandt Fagmænd paa Fæng-
 selskongresser, har været imod den, har han
 Ret deri — Flertallet har der været imod